

Mit beszélnek a csipkebluzok?

Egy francia író mondja valahol, hogy a nő mindig egy fokkal finomabb a társadalmi helyzeténél. Ez az elmés megfigyelés, hazai viszonyainkra alkalmazva, így hangzik: a budapesti asszony legalább öt fokkal elegánsabban öltözködik, mint ahogy a társadalmi helyzete és a vagyoni viszonyai megengednék. Menj végig felebarátom az előkelő utcákon: csupa gögös és csillogó hercegnővel fogsz találkozni, akiknek arcáról az ötvenezer forintos évi jövedelem, s az ötezer koronás villa-lakás büszke öntudata tükröződik vissza. Ha detektívtehetséged van, hamarosan megtudod, hogy a hercegnők gyanus ügynökök vagy bukás szélén álló kereskedők feleségei, akik a külvárosban laknak, nyolcforintos mindenesleánnyal mosatják fel piszkos konyhájukat s az esti souper-t Knézics-utcai henteseknél vásárolják. A férjeik délelőtt titokzatos üzletek után futkosnak, melyeknek utolsó felvonása nem ritkán a büntető törvényszék tárgyalásain játszódik le, délutánonkint pedig rosszhírű kávéházakban kártyáznak, ugynevezett kaució-s betétekkel, mert ellenfelük csak ilyen feltétellel játszik velük. Honnan tellik a feleségeiknek új tavaszi toalette-re, szenzációs kalapra, finom cipőre, mely egy Andrásy grófnéhoz vagy egy Auersperg hercegnőhöz se volna méltatlan? Ennek a problémának a megoldása nagy gondokat okozna nekem, ha nem ismerném a budapesti asszonyokat. . . .

Neuraszténikus ember vagyok s idegeim néha még az objektív látásomat is megrontják, de az ellen ugyancsak tiltakozom, hogy az asszonyok izléses öltözködését hibának tartanám. Még a mosóné is felvehet magára egy csinos bluzt, s az ugynevezett uri kategóriába tartozó nők csak természetes hivatásukat teljesítik, ha külsejükkel meg akarnak hódítani bennünket. Az az asszony, aki a toalettejét elhanyagolja, ép oly abnormalis és ellenszenves jelenség, mint a gyáva férfi vagy a síránkozó katona. Ebből azonban ugyancsak nem következik, hogy a háromezer koronát kereső ügynök vagy mondjuk, magánhivatalnok felesége ezer koronát költsön el évenként ruhákra, kalapokra és cipőkre, s azt a látszatot keltse, mintha csak ép az imént szállt volna ki villamos autójából. Ez nemcsak hazugság, — amit még meg lehetne bocsátani — de némileg gonoszság is mert nézzük csak, mi-ből kerül ki az a tavaszi öltözék, amelyvel ezek a bájjos szédelgők az utcai járókelőket elkápráztatják? Vagy tisztességes asszonyokkal van dolgunk, akik nem szegik meg hitvesi hűségüket, — ezek a férjeik ruháján, a gyermekeik vacsoráján, a háztartásuk legszükségesebb tételein takarítják meg azokat a tizforintosokat, melyekkel a szabót, a divatárusnőt kifizetik, vagy könnyelmű és haszontalan teremtésekkel, akik úgy szerzik meg a pénzt, ahogy épen a legkönnyebb nekik. Mindakét mód gonosz, — nem is tudom, hogy melyik inkább az? — de a tapasztalás mégis azt tanítja, hogy az utcák szép hercegnői leginkább a második kategóriába tartoznak. A rossz pesti asszonyok nyolcvan százaléka nem érzékiségből, boszúból vagy perzselő temperamentuma következtében tér a bűn útjára, hanem azért, hogy elegánsabban öltözködhessék, mint a barátnője s hogy az idegeneket tévutra vezesse. Az európai nagyvárosokban erre a morális aberrációra távolról sincs annyi példa, mint Budapesten, melyet különben is méltán lehetne ezzel a névvel illetni: a hamis látszatok városa.

		Iktatószám	
		<h1>Budapestre vonatkozó újságcikkek</h1>	
Szerző		Hely	
Cím		Idő	
Forrás:		Személy	
Bp.	1913	<div style="background-color: white; padding: 5px;">381.01</div>	
(Hely)	(Idő)		
		<div style="background-color: white; padding: 5px;">1913</div>	
		<div style="background-color: white; padding: 5px;">Köt. v. fiz.</div>	